

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/174/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6414205022
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6414205022.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a členov senátu Mgr. Janky Benkovičovej a Mgr. Martina Štubniaka v právnej veci žalobcu: Slovenská republika, za ktorú koná Slovenský pozemkový fond, Búdkova 36, 817 15 Bratislava, IČO: 17 335 345, proti žalovanému: G. R., nar. XX.X.XXXX, trvalý pobyt B. XXX, právne zastúpenému JUDr. Rudolfom Fajbíkom, advokátom, so sídlom v Banskej Štiavnici, Dobšinského 14, o žalobe na určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po neb. G. R., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 5C/70/2014-174 zo dňa 12. 02. 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobca **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do 3 dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd (ďalej tiež „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvostupňový súd“) žalobu žalobcu zamietol a žalovanému priznal voči žalobcovi náhradu trov konania v pomere 100%.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou upravenou v priebehu sporu domáhal určenia, že nehnuteľnosti, ktoré sa nachádzajú v k. ú. B. a sú zapísané na LV č. XXX patria do dedičstva po neb. G. R.. Q. odôvodnil tým, že G. R. v čase svojej smrti dňa 12.12.1979 (G. R. zomrela XX.XX.XXXX - poznámka odvolacieho súdu) bola vlastníčkou predmetných nehnuteľností, pričom žalovaný nemá právny titul na užívanie ani vlastníctvo predmetných nehnuteľností. Žalobca zdedil majetok po neb. G. R., pričom žalovaný v r. 2012 vydržal predmetné nehnuteľnosti a osvedčenie bolo vydané bez súhlasu E., pričom v tom čase bol žalobca ich vlastníkom. Žalobca konštatoval, že u žalovaného absentuje akýkoľvek právny titul, od ktorého by mohol odvodiť svoje vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam, pričom žalovaný nepreukázal, že by jeho starý otec G. R. predmetné nehnuteľnosti nadobudol od neb. G. R.. Po neb. G. R. v D XXX/XX boli dedené iné pozemky a v inej lokalite. U. neboli ani predmetom dedičského konania po neb. E. R. v 12D/ 686/2010. Žalobu podávali na základe podnetu C. L., ktorého v spore aj žiadali vypočuť ako svedka.

3. Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil a žiadal ju zamietnuť. Konštatoval, že podstatné pre posúdenie nároku žalobcu je tá skutočnosť, či G. R. v čase smrti bola nielen evidovanou vlastníčkou predmetných nehnuteľností, ale či bola aj skutočnou vlastníčkou nehnuteľnosti. Podľa názoru žalovaného G. R. v čase svojej smrti nebola vlastníčkou predmetných nehnuteľností, a preto nie je možné žiadať, aby boli určené do dedičstva po nej. Konštatoval, že predmetné nehnuteľnosti užíval starý otec žalovaného a následne nehnuteľnosti boli dané do družstva. Žalovaný predmetné nehnuteľnosti

vydržal na základe osvedčenia v roku 2012 s tým, že k vydržaniu došlo už aj u právnych predchodcov žalovaného. Žalovaný uviedol, že v spore preukázal, že starý otec žalovaného kúpil predmetné nehnuteľnosti od G. R. v medzivojnovom období v roku 1940 až 1945. Uviedol, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, keď v spore nepreukázal, že vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam v čase smrti poručiťky G. R. aj svedčalo. Žiadne relevantné dôkazy neprodukoval, poukazoval len na list vlastníctva.

4. Prvostupňový súd uviedol, že vo veci skôr rozhodol rozsudkom zo dňa 28. 01. 2015 tak, že žalobu žalobcu zamietol. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením sp. zn. 12Co/251/2015 zo dňa 29. 11. 2016 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie, a to výsluchom strán sporu, výsluchom svedkov, oboznámil sa s čestným vyhlásením Y. T., ako aj G. R., s výpisom z LV č. XXX, k. ú. B., s úmrtným listom po G. R., s dedičským rozhodnutím po neb. G. R., s pripojeným spisom Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 4C 85/2013, s Dodatkom k vyjadreniu Obce B., s písomnou svedeckou výpoveďou Y. T., s Notárskou zápisnicou N XX/XXXX Nz XXXXX/XXXX, s vyjadrením Obce B., s dedičskými rozhodnutiami 12D 686/2010, D 417/87, D 598/91, s ostatným spisovým materiálom.

6. Prvostupňový súd vec právne posúdil podľa § 123 Obč. zák., § 124, § 129 ods. 1, § 130 ods. 1, § 132 ods. 1, § 134 ods. 1 a § 134 ods. 3 Obč. zák. a podľa § 137 písm. c/ CSP.

7. Z vykonaného dokazovania mal prvostupňový súd za preukázané (Čestným vyhlásením a písomnou svedeckou výpoveďou svedkyne Y. T.), že starý otec žalovaného G. R. kúpil nehnuteľnosti, ktoré sú zapísané na LV č. XXX, k. ú. B., od neb. G. R., rod. L. v medzivojnovom období v r. 1940 - 1945. Nie je známe, či bola alebo nebola vyhotovená písomná kúpna zmluva. Súd prvej inštancie konštatoval, že jednoznačne bolo preukázané, že tieto nehnuteľnosti G. R., starý otec žalovaného užíval, obrábal, na predmetných pozemkoch hospodáril, ktorú skutočnosť rešpektovali aj ostatní susedia a obyvatelia obce, čo žalovaný v spore preukázal Čestným vyhlásením a písomnou svedeckou výpoveďou svedkyne Y. T. ako aj výpoveďou svedkov G. R. a D. R.. Výpoveďou svedka G. R. žalovaný preukázal aj to, že túto skutočnosť rešpektovala aj G. R., rod. L., od ktorej predmetné nehnuteľnosti nadobudol. U predmetné nehnuteľnosti užíval otec žalovaného, ako aj žalovaný, ktorého vydržanie v zmysle Osvedčenia vyhlásenia o vydržaní vlastníckeho práva bolo zavŕšené k 7.12.2010. Tvrdenia svedka C. L. o tom, že jeho otec C. L. pozemky, okrem iných aj parcelu č. XXX/XX, užíval, a že žalovaný na pozemkoch hospodári od roku 2013 ako ich získal osvedčením, pričom do tejto doby na týchto pozemkoch (sporu sa týka parc.č. XXX/XX) hospodáril jeho otec (svedkov) boli vyvrátené svedeckou výpoveďou svedka D. R..

8. Súd prvej inštancie tiež konštatoval, že v spore nebolo sporné, že k Osvedčeniu vyhlásenia o vydržaní vlastníckeho práva žalovaného sa nevyjadril žalobca, ktorý bol v tom čase zapísaný na liste vlastníctva ako vlastník parcel, ktorých sa Osvedčenie týkalo. Súd však poukázal na to, že žalovaný nadobudol vlastnícke právo vydržaním. Predmetné nehnuteľnosti starý otec žalovaného G. R. a to na základe kúpy najneskôr v roku 1945 od pôvodnej vlastníčky G. R. rod. L.. G. R. (starý otec žalovaného) ako nadobúdateľ bol oprávneným držiteľom veci po celú vydržaciú dobu. Následne nehnuteľnosti užíval jeho syn E. R. (otec žalovaného) a po ňom žalovaný, pričom bola splnené aj podmienka nepretržitosti vydržacej doby, ktorou je nepretršovaný stav užívania predmetu vydržania počas zákonom ustanovenej doby, ktorá je pri nehnuteľnostiach desať rokov. Prekážkou nepretržitosti nie je právne nástupníctvo, pretože právny nástupca si do vydržacej doby môže započítať aj dobu, po ktorú vec oprávnené držal jeho právny predchodca. Po uplynutí vydržacej doby sa oprávnený držiteľ stáva vlastníkom veci bez splnenia akýchkoľvek ďalších podmienok. Žalovaný svoje tvrdenie o tom, že mu vec patrí a že s ňou nakladal ako s vlastnou, rovnako ako jeho právny predchodcovia, preukázal konkrétnymi okolnosťami, z ktorých sa dá usúdiť, že toto presvedčenie držiteľov bolo po celú vydržaciú dobu dôvodné. Žalovaný preukázal v spore aj dobromyseľnosť, čiže skutočnosť, že jeho právny predchodcovia ako aj on nakladali s vecou ako so svojou a že sú (boli) so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľní, že im vec patrí. V tejto súvislosti prvostupňový súd poukázal na samotné vyjadrenie žalobcu na pojednávaní dňa 12.4.2017, kde uviedol, že oprávnená držba nebola rozporovaná za života starého otca žalovaného, avšak žalobca podaním žaloby spochybnil tvrdenia žalovaného.

9. Súd prvej inštancie tiež uviedol, že žalobca žiadal určiť, že predmetné nehnuteľnosti patria do dedičstva po neb. G. R., rod. L., a preto pre posúdenie tohto nároku žalobcu bola podstatná tá skutočnosť, či G. R., rod. L., bola skutočnou vlastníčkou predmetných nehnuteľností v čase svojej smrti, čiže dňa 12.12.1970 (nielen evidenčnou).

10. Z vykonaného dokazovania mal prvostupňový súd za preukázané, a to hlavne z výsluchu svedka, G. R., ako aj z čestného vyjadrenia a písomnej svedeckej výpovede Y. T., že právny predchodca žalovaného najneskôr v r. 1945 kúpil predmetné nehnuteľnosti od G. R., rod. L., čiže za jej života došlo k zmene vlastníctva, ktorá skutočnosť bola zrejماً aj svedkom a táto skutočnosť bola v rámci komunity aj rešpektovaná, preto mal za jednoznačne preukázané, že G. R. v čase svojej smrti nebola vlastníčkou predmetných nehnuteľností, a preto nebolo možné ani určiť, že predmetné nehnuteľnosti patria do dedičstva po G. R., rod. Kubalovej. Na záver dodal, že na tom nič nemení tá skutočnosť, že G. R. rod. L. bola aj po svojej smrti zapásaná na liste vlastníctva ako vlastník. Pretože žalobca v spore neunesol dôkazné bremeno, žalobu žalobcu zamietol.

11. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol aplikujúc § 255 ods. 1 CSP. Konštatoval, že žalovaný bol v konaní úspešný v plnom rozsahu, preto mu súd priznal náhradu trov konania v pomere 100%.

12. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca (ďalej aj „odvolateľ“) požadujúc, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zmenil, alebo zrušil a zároveň rozhodol, že nikto z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

13. Podané odvolanie odvolateľ odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

14. Odvolateľ v podanom odvolaní namietal, že z realizovanej kúpy sa nezachoval žiaden právny, perfektný ani inperfektný právny doklad/ zmluva. Výpovede svedkov navrhnutých žalovaným boli nepriame, sprostredkované a nikto zo svedkov osobne nepoznal nebohú G. R. rod. L. ani pána G. R.. O domnej kúpe sa žiadnej zo svedkov nevedel vyjadriť. Výpovede svedkov súd nedal do súvisu s listinnými dôkazmi, ako sú odsvedčenia o dedičstve právnych predchodcov žalovaného vyhodnotené v minulosti. Hoci žalovaný uvádza, že pozemky zdedil po svojom otcovi E. R., je to však v priamom rozpore s osvedčením o dedičstve č. 12D/686/2010-23, pretože z osvedčenia o dedičstve vyplýva, že žalovaný nepovažoval sporné pozemky za predmet dedičstva, nemohol ani omylom predpokladať, že parcely na LV č. XXX sú napríklad vymenované spolu s inými parcelami, ktoré nadobudol, pretože nenadobudol pozemky žiadne. Z rozhodnutia štátneho notárstva v dedičskej veci po poručiteľovi G. R., č. k. D XXX/XX-XX vyplýva, že starý otec žalobcu (G. R.) v čase smrti jednak vlastnil úplné iné pozemky, na úplne inom mieste, ako sú sporné pozemky a jednak ich vlastnil len v spoluvlastníckom podiele. O. uviedol, že je potrebné si uvedomiť, že výmera sporných pozemkov je XX 302 m², t. j. rozloha, pri ktorej je veľmi nepravdepodobné, že ju dedičia, ktorí sú si istí vlastníckym právom svojho predchodcu k nej, opomenuli, alebo si jednoducho nevšimli, že sa v osvedčeniach o dedičstve nenachádza. Je možné vyvodiť záver, že v čase smrti patrili sporné nehnuteľnosti do výlučného vlastníctva zomrelej G. R., rod. L.. Odvolateľ tiež namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď súd prvej inštancie vyložil splnenie nevyhnutných podmienok na vznik vlastníckeho práva vydržaním používajúc vlastnú interpretáciu dobrovoľnosti držby a že súd prvej inštancie odignoroval neospravedliteľný omyl žalovaného a posúdil ho ako omyl ospravedliteľný. V tejto súvislosti odvolateľ poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR a Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 6 Cdo/78/2011. Držbu sporných nehnuteľností žalovaným nie je podľa názoru odvolateľa možné považovať za držbu dobromyseľnú a oprávnenú, a to už od začiatku výkonu držby týchto nehnuteľností žalovaným.

15. K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok potvrdil a priznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania. Namietal, že hneď v úvode odvolania je uvedené nepravdivé tvrdenie, že nikto zo svedkov osobne nepoznal nebohú G. R. a nevedel sa ku kúpe vyjadriť. Je to celkom inak. Menovanú osobne poznali a uviedli to vo svojich čestných vyhláseniach i výpovediach resp. písomných odpovediach na otázky súdu svedkovia G. R. a Y. T.. Tá sa výslovne vyjadrila aj k tomu, že má vedomosť o kúpe predmetných nehnuteľností právnym predchodcom žalovaného. Žalovaný preukázal dlhodobú a nerušenú družbu nehnuteľností svojimi právnymi predchodcami, z ktorej jednoznačne mohlo vychádzať jeho presvedčenie o vlastníckom

práve jeho predchodcov. Okrem už spomínaných svedkov G. R. (menovec starého otca žalovaného, ale nie príbuzný) a Y. T., potvrdil družbu žalovaného a jeho predchodcov, aj svedok D. R., sused žalovaného (užíva susedné nehnuteľnosti, ktoré patria jeho matke a predtým jeho starým rodičom). Dôkazné bremeno neoprávnenej držby je na strane žalobcu a toto dôkazné bremeno neunesol. Žalovaný poukázal na to, že predmetom konania je to, či poručiťka G. R. bola v čase smrti skutočnou vlastníčkou predmetných nehnuteľností. V tejto súvislosti zdôraznil, že súd má v zásade rozhodovať o aktuálnom právnom stave a nie je prípustné určovať práva v minulosti, ak tieto už zanikli. Rozhodujúce je, že v čase smrti 12. 12. 1970 G. R. už predmetné nehnuteľnosti nevlastnila.

16. Na vyjadrenie žalovaného k podanému odvolaniu reagoval žalobca odvolacou replikou, v ktorej uviedol, že v čase smrti bola G. R., rod. L., zapísaná ako výlučná vlastníčka nehnuteľností vedených na LV č. XXX v kat. území B. v celosti. Na tomto preukázanom fakte nedokázu nič zmeniť svedecké výpovede osôb navrhnutých osôb navrhnutých žalovaným, ktoré pri akte údajného predaja neboli a vyjadrovali sa skôr k otázkam vzájomného spolužitia. Akt kúpy sporných nehnuteľností nebol žiadnym zo svedkov jednoznačne preukázaný. Nakoľko G. R., rod. L. zomrela bezdetná, finančný odbor OMV v Žiari nad Hronom prejednal jej pozostalosť ako odúmrtá a vlastníkom celého jej majetku stala Slovenská republika. Sporné nehnuteľnosti sa tak dostali do správy a nakladania žalobcu. Je možné vyvodiť záver, že v čase smrti patrili sporné nehnuteľnosti do výlučného vlastníctva zomrelej G. R., rod. L.. Držbu sporných nehnuteľností žalovaným nie je podľa právneho názoru žalobcu možné považovať za držbu dobromyseľnú a oprávnenú, ako už od začiatku výkonu držby týchto nehnuteľností k žalovaným.

17. Na odvolaciu repliku reagoval žalovaný odvolacou duplikou, v ktorej uviedol, že skutočnosť, že G. R., rod. L., bola v čase smrti evidovaná ako vlastníčka predmetných nehnuteľností, nikto nikdy nespochybňoval a ako nesporná skutočnosť nebola predmetom dokazovania. Predmetom dokazovania bolo to, že evidovaný stav nebol v súlade so skutočnosťou. Žalobca namietal vydržanie vlastníckeho práva a preto predmetom dokazovania bolo splnenie podmienok vydržania vtedajším držiteľom. Zdôraznil, že v tom čase bol držiteľom starý otec žalovaného G. R.. Akt kúpy, od ktorého držiteľ odvodzoval svoje právo, potvrdili svedkovia. Opätovne žalovaný navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a priznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania.

18. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ust. § 379, § 380 a § 381 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

19. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

20. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

21. Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým rozhodnutím prvostupňového súdu, odvolací súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne. Odvolací súd (v súlade s vyššie citovaným ust. § 387 ods. 2 CSP) sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením jeho rozhodnutia, ktoré je nielen dostatočne podrobné, ale je i jasné, zrozumiteľné, presvedčivé a logickým spôsobom sa vysporiadava so všetkými relevantnými skutkovými i právnymi otázkami a aspektmi, a teda spĺňa základné kritériá odôvodnenia uvedené v ust. § 220 ods. 2 CSP.

22. Podané odvolanie nie je dôvodné. Žalobca žiadnym spôsobom, argumentmi uvádzanými v odvolaní, nespochybnil správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd konštatuje, že v podanom odvolaní neboli uvedené žiadne skutočnosti, okolnosti alebo argumenty, ktoré by neboli predmetom skúmania prvostupňového súdu, a s ktorými by sa prvostupňový súd pri rozhodovaní a pri jeho odôvodnení náležite nevysporiadal.

23. Aby odvolací súd neopakoval na zdôvodnenie svojho rozhodnutia logické argumenty a závery prvostupňového súdu, ktoré prvostupňový súd už vyslovil v odôvodnení svojho rozhodnutia, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia (v súlade s citovaným § 387 ods. 2 CSP) preto

poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty odvolateľa uvedené v jeho odvolaní.

24. Žalobca podané odvolanie ťažiskovo odôvodnil tým, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, argumentujúc, že neb. G. R., zomr. 12.12.1970, bola v čase jej smrti vlastníčkou predmetných nehnuteľností.

25. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že odvolací dôvod, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam [§ 365 ods. 1 písm. f) CSP] nebol naplnený a tvrdenie žalobcu, že neb. G. R., zomr. 12.12.1970, bola v čase jej smrti vlastníčkou predmetných nehnuteľností, nie je správne.

26. Z Čestného vyhlásenia Y. T., ktorá bola dcérou neb. G. R. (starého otca žalovaného) a sestrou E. R. (otca žalovaného) vyplynulo, že má vedomosť, kde sa nachádzajú pozemky Y. parc. č. XXX/XX, XXX/X a XXX/X, k. ú. B. Y. T. uviedla, že tieto pozemky, od kedy si ona od detstva pamätá, užíval jej otec, ktorému chodila ich pomáhať obrábať, hrabať seno, sušiť seno, zväžať a pod. S otcom bývala do konca r. 1959, v r. 1958 sa vydala a býval s nimi rok aj jej teraz už neb. manžel. Y. T. potvrdila, že má vedomosť o tom, že jej otec kúpil predmetné pozemky ešte niekedy cez vojnu, teda v r. 1940 - 1945 od G. R., rod. L., ktorú volali G. Z., že nevie, či kúpna zmluva bola urobená len v ústnej forme, alebo aj v písomnej forme. Uviedla, že ona sa v dedičstve po otcovi pozemkov zriekla v prospech svojho brata, E. R. (otca žalovaného), pričom nikdy nemala dôvod pochybovať o otcových slovách, lebo jeho tvrdenie bolo v súlade s tým, že tieto pozemky oni užívali a ako vlastníkov rešpektovali jej neb. rodičov aj všetci susedia, a aj neb. G. R., rod. L.. Uviedla tiež, že aj do družstva odovzdával pôdu jej otec.

27. Tieto tvrdenia boli následne verifikované, výpoveďou svedka G. R., ktorý bol vypočutý na pojednávaní, z výpovede ktorého okrem iného vyplynulo, že nehnuteľnosti, ktoré žiada určiť žalobca do dedičstva po neb. G. R., prešli v r. 1960 do užívania družstva s tým, že tieto pozemky užívala rodina R. a následne po zrušení štátneho majetku prešli pozemky do užívania pôvodných majiteľov, čiže do užívania žalovaného a jeho predkov. Svedok konštatoval, že osobne poznal G. R., rod. L..

28. Taktiež svedok D. R. (ktorý nie je príbuzným žalovaného, je len jeho susedom), potvrdil tvrdenia Y. T., keď svedok uviedol, že jeho starý otec bol „šéfom družstva“, a on od svojich siedmych rokov si pamätá, že už v tom čase na predmetných pozemkoch hospodárila rodina R. (rodina žalovaného), ktorá sa celý čas o tieto parcely starala.

29. Vyššie uvedené tvrdenia nevyvrátila výpoveď svedka C. L., ktorého navrhol ako svedka žalobca, na základe ktorého podnetu žalobca podal predmetnú žalobu.

Taktiež vyššie uvedené tvrdenia o hospodárení na predmetných pozemkoch rodinou R. neboli vyvrátené ani svedeckými výpoveďami C. L. (otca svedka C. L.) a svedka G. C., ktorých navrhol vypočuť ako svedkov žalobca.

30. Svedok C. L., uviedol, že si už nepamätá a nevie povedať, kto užíval parcelu V. XXX/XX, ktorá mu bola ukázaná na ortofotomape (z mapy mu bolo zrejmé, o ktorú parcelu ide). Nevedel sa vyjadriť ani k užívaniu V. parc.č. XXX/X a XXX/X. Uviedol, len toľko, že to je všetko „majetkárske“.

31. Ani svedok G. C. (starosta obce B. od roku 2010 do roku 2016) neuviedol nič podstatné k hospodáreniu na predmetných pozemkoch. Uviedol, že všetko vyvesil na úradnú tabuľu. On si chcel preveriť ako sa veci majú. Na úradnú tabuľu vyvesil návrh, kópiu katastrálnej mapy a tiež výzvu občanom, aby sa k tomuto vyjadrili, pokiaľ majú nejaké námietky. Nikto sa k ničomu nevyjadril, tak potom dal stanovisko.

32. Z vyššie uvedeného nemožno vyvodit' iný záver než vyvodil súd prvej inštancie, teda ten, že neb. G. R., zomr. 12.12.1970, nebola v čase jej smrti vlastníčkou predmetných nehnuteľností a teda, nie je možné určiť, že predmetné nehnuteľnosti patria do dedičstva po nej.

33. Na uvedenom závere nič nemení tá skutočnosť, že z realizovanej kúpy G. R. (starým otcom žalovaného) sa nezachoval žiaden právny, perfektný ani inperfektný právny doklad/ zmluva. Z hľadiska

dobromyseľnosti držby ako podmienky nadobudnutia veci vlastníctva veci vydržaním je právne relevantnou tá skutočnosť, ktorá má objektívne znaky titulu [prípadne aj domnelého (putatívneho)] nadobudnutia vlastníctva, tak ako tomu je v danom prípade, keď z vyjadrenia Y. T. [ktorá bola dcérou neb. G. R. (starého otca žalovaného) a sestrou E. R. (otca žalovaného)] vyplynulo, že má vedomosť, kde sa nachádzajú pozemky Y. parc. č. XXX/XX, XXX/X a 293/1, k. ú. B.. Y. T. potvrdila, že má vedomosť o tom, že jej otec kúpil predmetné pozemky ešte niekedy cez vojnu, teda v r. 1940 - 1945 od G. R., rod. L., ktorú volali G.. Uviedla, že nevie, či kúpna zmluva bola urobená len v ústnej forme, alebo aj v písomnej forme. Uviedla, že nikdy nemala dôvod pochybovať o otcových slovách, lebo jeho tvrdenie bolo v súlade s tým, že tieto pozemky oni užívali a ako vlastníkov rešpektovali jej neb. rodičov aj všetci susedia, a aj neb. G. R., rod. L..

34. Aby bolo možné žalobe žalobcu vyhovieť, teda určiť, že predmetné nehnuteľnosti patria do dedičstva po neb. G. R., bolo potrebné preukázať, že neb. G. R. bola v čase jej smrti vlastníčkou predmetných nehnuteľností. V konaní však bolo preukázané naopak to, že neb. G. R. už v čase svojej smrti predmetné nehnuteľnosti nevlastnila.

35. Vzhľadom na to, že odvolací súd v napadnutom rozsudku nezistil žiadne pochybenie, rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil, vrátane výroku o trovách konania, ktorý ani žalobca nenapadol konkrétnymi odvolacími dôvodmi.

36. Žalovaný bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný, preto mu odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP s použitím § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

37. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
 - b) kto ho robí,
 - c) ktorej veci sa týka,
 - d) čo sa ním sleduje a
 - e) podpis.
- (§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).